

הלכה למעשה

סאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א
ראש כולל עשרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

Leniencies: However, *Chazal* were lenient if:

- 1) The meat is raw and not edible.
 - 2) There are only utensils of the opposite type on the table (11).
 - 3) One is just sitting at the table and not eating even though there are *milchigs* and *fleishigs* on the table (12).
 - 4) There is just *parve* food cooked in a pot of the opposite type. This is permitted because even if he eats them together, it has the lenient factor of "nat bar nat" (a secondary taste of *heter*), a term that will be explained *B'ezras Hashem* later in the series. Therefore, we should note that a sharp item like an onion cut with a knife of the opposite type, might not have this *heter*.
 - 5) One has finished eating *fleishigs* and is now sitting within the six hour time period eating *parve*, while *milchigs* is on the table. This is the opinion of many *Poskim* listed in *Darkei Teshuva* 16. Some are strict in this case, but one can rely on the majority who are lenient.
 - 6) One is within 6 hours of eating *fleishigs* and is preparing dairy foods. If it is the type of food that one often tastes when preparing, he should not prepare those foods (13).
- There are additional *halachos* for the case when one eats at the same table as another person who is eating the opposite type, which will be discussed later *B'ezra Hashem*.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus and the Kitchen (9)

Separating Dairy (Milchigs) From Meat (Fleishigs) at the Table. *Chazal* (1) made a rule that if *milchigs* is being eaten at a table, one should remove all *fleishigs* from the table (and vice versa) in order that they should not come to be eaten together.

- Eating Alone.** *Chazal* made this strict rule even if:
- 1) The meat is only poultry and the mistake could at most bring a Rabbinical *issur* (2).
 - 2) The opposite type is in a sealed container (3).
 - 3) The opposite type belongs to someone else (4).
 - 4) The opposite type was put on after he started to eat *b'heter* (5).
 - 5) He puts a "reminder item" on the table between the two types of food. Even though this does help if one is eating *milchigs* and one is eating *fleishigs*, most *Poskim* (6) hold that it only works because we combine the fact that there is another person there to remind him - not when one is eating alone. This is not like the opinion of the *Chochmas Adam* (7).
 - 6) The *milchigs* and/or *fleishigs* are not actual dairy or meat, but were cooked with dairy or meat (8), or pieces of bread left over from a previous meal of the opposite type when those pieces were taken from the center bread and put close to his plate (9).
 - 7) He is eating *parve* with *milchigs* & *fleishigs* on the table (10).

בין הריחיים – תבלין מדרך היומי – סוכה לט.

Rav Yehuda says that all *berachos* must be made **בין הריחיים**. If so, asks **Tosfos** [ד"ה עובר], since we say that just by picking up the *Lulav* to make a *beracha* on it, we have already been **בין הריחיים**? Once we pick up the *Lulav*, make the *beracha*, & then pick up the *Esrog*. This will be considered **בין הריחיים**? **Tosfos** explains that since the *Lulav* is already in **בין הריחיים** when he was just holding the *Lulav*, so it is considered **בין הריחיים**. **Tosfos** second suggestion is to pick up the *Lulav* & the *Esrog*, but hold the *Esrog* upside down (up עוקץ) & then make the *beracha*. Since he's not holding it **בין הריחיים** yet & the *beracha* will be considered **בין הריחיים**. **Tosfos** third suggestion is before picking up the *Lulav* & *Esrog*, one should have in mind **NOT** to be **בין הריחיים**. This way he can hold both properly & make the *beracha*. The **משנ"ב** says that this is the ideal way to be **בין הריחיים** before picking up the *Lulav* & *Esrog*, he may rely on the fact that the *beracha* is made **בין הריחיים** & he can still make a *beracha* & it will still be considered **בין הריחיים**. Similarly, if one forgot to make a *beracha* (on the first day), he may still recite it, as long as he hasn't completed his *beracha*. Otherwise, one may still make a *beracha* up to the seventh day [ענין ס"ק כ"ט].

הוא היה אומר ...

R' Moshe Bogomilsky shlit'a (Vedibarta Bam) would say: "ענבי הגפן וענבי הגפן דבר נאה ומתקבל" - *Chazal* tell us (*Pesachim* 49a) - "כי יקח איש אשה חדשה" analogously to grapes? Before eating a fruit that grows on a tree, one recites, "*Borei pri ha'eitz*." On the juice of the fruit one recites, "*Shehakol niheyah b'davar*," a lower ranking of *berachos*. The only exception to this rule is grapes. While on the grape itself one makes "*Borei pri ha'eitz*," the juice of a grape acquires a *beracha* for itself - "*Borei pri hagafen*" - which is considered higher in the hierarchy of *berachos*. Parents are compared to the vine, and offspring are compared to the grapes. Our Sages are telling us that a marriage in which there is a "mingling of grapes" and which produces wine, i.e. children accomplishing even more than their parents is "*davar na'ah umiskabeil*" - something beautiful and acceptable."

A Wise Man would say: "You can't start the next chapter of your life if you keep repeating the last one."
 Printed By: Mailway Services, Serving Mosdos and Businesses Worldwide Since 1980 (1-888-Mailway)

THE FROGS!?!? *Who then will Carefully study HIS Greatness?* (Please sign Tool!) A Must for שמים!

103,777 approx verifiable signatures 855.400.5164 kvodshomayim.org

מוקדש לזכות רפואה שלימה להחזילה רחל בת אלישבע רבקה רפואת חגפס ורפואת הגוף בתוך שאר חולי ישראל אכ"ר

Monsey Edition

תורה תבלין

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@YAHOO.COM

פרק א' וב' דאבות

שבת קודש פרשת כי תצא – י"ג אלול תשפ"א Shabbos Parshas Ki Seitzai - August 21, 2021

פלא המנחה עש"ק – 6:22 | הדלקת נרות שבת – 7:29 | זמן קריאת שמע / מ"א – 9:00 | זמן קריאת שמע / הגר"א – 9:36
 סוף זמן תפילה/הגר"א – 10:43 | שקיעת החמה שבת קודש – 7:46 | מוצט"ק צאת הכוכבים – 8:36 | צאה"כ / לרבינו תם – 8:58

courtesy of myzmannim.com

יתרפה מלפתותם, וירבה גם הוא לעמוד מולם כ'ד גבוה' לא יחשו לו. אולם אלו שאינם יכולים לעמוד מול הדר, להם נותן היצר רוח בין פתיו לפיתיו, ובאותה שעה אינו מייפה את המתועב, וניתן היכולת להאדם לעמוד על מהותו של אותו 'הבל' שנסחף אחריו, ואז יבין שלא נסחף כי אם אחר דבר מתועב ושנאו ומשוקץ, ולא תהיה ביכולתו לסלוח לעצמו, על מה שלא הבין מלכתחילה שאינו מדובר ב'ד' כי אם בחוט השערה. ושפיר מובן למה אין הצדיק רואה אלא 'ד' כי תמיד עומד הוא על המשמר, וכל עוד שאינו שומע לעצת היצר עדיין נדמה הוא לו כ'ד', לא כן הרשעים שכבר מעלו מעל ונהנו מן האסור, המה רואים לאדם מכן את האמת לאמתו, שאינו מדובר כי אם מרמזין שוא, וכמעט שאין להם נחמה התורה התידה אשת יפת תואר' כי ידעה תורה שאור שהאדם טרוד בעמרו בקרב' מול הלחצים גורו אינו יכול לעצום עיניו, ועלול הוא להיכשל בעיניו, ואוד שיכשל יתקשה מאוד מלעמוד מול היצר, עד שאין מנוס מלהתירו להנשא לו, אולם על האדם לדעת, שהיצר מרמה אותו, הוא מראה לו פנים יפות ר"ל, אבל לאמתו של דבר מדובר בשנואה, והוא עצמו יזוכח בכך אם לא יעמוד בנסיון, כי אוד שיעבד על הרצון האמיתי של הקב"ה, ויתן דודו לעצמו, יתן גם היצר דודו לעצמו, ואז לא יבין האדך נבדל מפניו מעיקרא, כי לא יבין על מה מצאה הכנענית המתועבת חן בעיניו, כי תהיה כל כך מאוס בעיניו שגם בניו הגולדים ממנה שהם גם חלק מעצמו ובשרו יהיו שנואים לפניו, כאמור בפרשה שאם מאותה שנואה יולד לו בנו הבכור לא יתרחק לתת לו 'פי שנים', והתורה צ"ריכה להרחיק אותו לקיים בו משפט הכבוד, וגם מצד מהותם יהיו רעים ושנואים לפניו, כי המדות היעות הטבעיים ברכוננים יהיו ניכרים בהם, וסופו שיוולד לו ממנה 'בן סורר ומורה', ואם כן מיטב שימשול ברוחו לכל יכניס עצמו מלכתחילה בעביות החומר, כי לא יצדע בכך מאלק הטוב.

מעוריות. אלא הטעם הוא משום שהני ג' עבדיות הם שורש השרשים ויסוד לכל העבריות. [א] העדר האמונה - והוא הטעם שע"ז הוא ביהרג ואל יעבר. [ב] מצד התאוה - מצד זה גילוי עריות הוא ביהרג ואל יעבר. [ג] מדות ידות - וראש לכל המדות רעות הוא רציחה, וכתב שכל עבירה שאחד עובר הוא משום אחד מהני הנ"ל. כגון אם אחד חלל את הרשות ועסק בפרנסה - זהו משום שחסרו בעיקרי האמונה בהש"ת שהש"ת יפרנסו - ויש בו שמץ של עבודה זרה. או שייך לחלל את השבת מצד התאוה - ויש בו ענף של עריות. והגרוע בשלשה עונות הללו הוא ע"ז, באשר נוגע לאמונה, וא"כ הגונב מחבידו כלי יקר, יכול להיות שבא מצד התאוה לאותו כלי וה"ז מגדר עריות, אבל העושה משקלות שקד, אינו מדרך התאוה, שאינו מרויח כל כך, וליכא שום תאוה לזה, וע"כ הוא עושה זה רק מחסרון אמונה בה - שאינו מאמין שהוא ית' זן ומפרנס לכל אחד ואחד כל צרכיו, וה"ז מגדר ע"ז. וע"כ אמרו דעון משקלות אע"ג שאינו אלא ענף מע"ז ועדיין חרוק מראש הכפירה, מ"מ הוא חמור מג"ע שהוא ראש פרעות התאוה, באשר חסרון אמונה קשה לתשובה וגם נוגע לכבודו ית"ש. ומטעם זה ראוי שיבא עליו עמלק, שעמלק בא מספק באמונה בהש"ת - 'היה ה' בקרבנו', ומי שעובר בעבירה זה של משקלות, הרי הוא מחוסר בעיקרי אמונה בהש"ת. וע"כ ראוי לעונש גדול כזה.

טיב התבלין

סאת חגריג רבי גמליאל חתן רביבטיץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים נעדין

וראית בשביה אשת יפת תאר ... (כא-יא) - היוזק לעת נסיון
 פ"ש"י: לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע. שאם אין הקב"ה מתירה ישאנה באיסור. אבל אם נשאה, סופו להיות שונאה, שנאמר אחריו: 'כי תהיין לאיש וגו', וסופו להוליד ממנה בן סורר ומורה, לכך נסמכו פרשיות הללו. איתא בגמ' (סוכה נב.) 'דדש רבי יהודה: לעתיד לבא מבייא הקב"ה ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים צדיקים נרמה להם כהר גבוה, ורשעים נרמה להם כחוט השערה. הללו בוכין, והללו בוכין. צדיקים בוכין ואומרים: היאך יכולנו לכבוש הר גבוה כזה! ורשעים בוכין ואומרים: היאך לא יכולנו לכבוש את חוט השערה הזה! וקשה, ודי אם היצר הרע קשה כ"ד גבוה, למה עתיד הוא להדמות בפני הרשעים כ'חוט השערה', ואם הוא אכן כחוט השערה למה עתיד הוא להדמות לרשעים כ'חוט השערה'?

אמנם כשעומדים אנו על מהותו של היצר הדברים מובנים, כי זהו דרכו, בתחילה כשמפתה את האדם לעבירה, הוא מקטש את העבירה בגוונים מסולפים, כדי לעורר על ידם חשקו הרע, וסילופיו נראים כל כך מושגים, עד שקשה מאוד לעמוד נגדם ונרמה לו להתמפתה כמי שהטילו עליו לדחות 'הר גבוה', ולפעמים הם כל כך קשים עד שראתה התורה לנכון להתייך את האסור, בידעה שלא כל הנפשות שוות, ושנים נפשות הלזשות שאי אפשר לדרוש מהם להימנות בין העומדים בתוקפם נגדו.

אמנם בעלי הנפש החפצים להודיבך בחי החיים לא יחשו להויתרם אלו, כי יבינו שלא דברה תורה אלא כנגד יצה"ר, ולא התידה כה שהתירה אלא מפני דאתנה לקטני השכל שאינם יכולים לעמוד מול פיתוי היצר, אבל הרצון העליון הוא שמלך האדם את בוראו בכל המצבים, וע"כ ידאו לנכון לעמוד גם מול הר גבוה ולדחותו, וגם אם היצר לא

עדותיך אתבונן

לשורש סאת הרב אברהם זמלא אבסח שליט"א, במגיס שוח אברהם

לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה גדולה וקטנה ... זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים (כה-דיח) - חומר איסור משקולות פ"ש"י: "זכור את אשר עשה לך - אם שקרת במדות ובמשקלות היו דואג מגריו האויב, שנאמר: מאוני מרמה תועבתה, וכתבי בתריה בא ודון ויבא לקח", עכ"ל. ומקור לדברי רש"י הוא מברי המדרש. דברים נוראים: דמי שעובר על עבירה זו של משקולות, הרי הוא ראוי לעונש גדול כזה, שיבא עליו עמלק, וכן מצינו גם מפורש בענין זה (ב"ב פ"ב, ב): "א"ד לוי: קשה עונשן של מדות יותר מעונשן של עריות". וכ"כ **הדמ"ם** (הל' גביה פ"ז הל' י"ב): "קשה עונשן של מדות יתר מעונשן של עריות שוה בינו לבין המקום וזה בינו לבין חבירו, וכל הכופר במצות מדות ככופר בציצית מצרים שהיא תחילת הציון, וכל המקבל עליו מצות מדות הרי זה מורה בציצית מצרים שהיא גרמה לכל הציוני", עכ"ל. אמנם צ"ב מהו החומר של איסור זה שראוי לעונשו יותר מאיסור של עריות, הרי עריות הוא בכלל הג' עבירות שיהרג ואל יעבר, אבל האיסור של גול אינו ביהרג ואל יעבר, א"כ מדוע ראוי לעונש כזה? ותי **הנצי"ב** (**העמק דבר**) שטעם שאיסור חז"ל שני בעבירות שרם ביהרג ואל יעבר אינו משום שעונשן של אלו יותר חמור, שמצינו שעונשן של שבת הוא יותר חמור

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melachim, Agunos and Grushos in Eretz Yisroel at ZTRCO expense

מעשה אבות סימן לבנים

ויד תהיה לך מחוץ למחנה ויצאת שמה חוץ וכו' והיה בשבתך חוץ והפרתה בה ושבת וכסית את צאתך ... (בג-ד)

Dr. Kenneth Prager is a Professor of Clinical Medicine and Director of Clinical and Medical Ethics at Columbia University Medical Center. A proud Orthodox Jew, Dr. Prager held clandestine medical clinics in the Soviet Union during a visit to Jewish Refuseniks in 1986, and later set up the first U.S. - Soviet medical student exchange program between Columbia P&S and the First Moscow Medical Academy. As a pulmonologist for over 35 years, he is heavily involved in teaching pulmonology and medical ethics to medical students, house officers and nurses. His writings on medicine and medical ethics have appeared in medical journals and textbooks as well as on the Op-Ed pages of The NY Times and Wall Street Journal. Dr. Prager is a regular guest lecturer in Israel on International Health and Medicine and has received honors for his teaching, clinical expertise, contributions to organ donation, and medical humanism.

When Dr. Prager was an elementary school student in *yeshivah*, he and his classmates used to find amusing a sign that was posted just outside the bathroom. It was an ancient Jewish blessing, commonly referred to as “*Asher Yatzar*” which was supposed to be recited after one relieved oneself. For children, there could be nothing more strange than to link the act of going to the restroom with holy words mentioning *Hashem's* Name. Blessings were reserved for prayers, he thought, for holy days, or thanking *Hashem* for food or an act of deliverance, but surely not for a bodily function evoking smirks and giggles.

It was not until his second year of medical school that he began to understand the appropriateness of this short prayer. Pathophysiology brought home the terrible consequences of even minor aberrations in the structure and function of the human body. He no longer took for granted the normalcy of trips to the bathroom. Instead, he started to realize how many things had to operate just right for these minor interruptions of his daily routine to run smoothly. After seeing patients whose lives revolved around dialysis machines, and others with colostomies and catheters, he realized how important this prayer was.

He began to say *Asher Yatzar* religiously. It became an opportunity for him to offer thanks for his overall good health. The text, after all, refers to catastrophic consequences of the rupture or obstruction of any bodily structure, not only those of the urinary or gastrointestinal tract. Could Abayei, the prayer’s author, have foreseen that “blockage” of the “cavity,” or lumen, of the coronary artery would lead to the commonest cause of death in industrialized countries some 16 centuries later?

In his own words, Dr. Prager recalls one unforgettable patient whose story reinforced the truth and beauty of the *Asher Yatzar* prayer for him forever. “Josh was a 20-year-old student who sustained an unstable fracture of his third and fourth cervical vertebrae in a motor vehicle crash. He nearly died from his injury and required emergency intubation and ventilatory support. He was initially totally quadriplegic but for a weak flexion of his right biceps. A long and difficult period of stabilization and rehabilitation followed. There were promising signs of neurological recovery over the first few months that came suddenly and unexpectedly: movement of a finger here, flexion of a toe there, return of sensation here, adduction of a muscle group there. With incredible courage, hard work, and an excellent physical therapist, Josh improved day by day.

“In time, and after what seemed like a miracle, he was able to walk slowly with a leg brace and a cane. But Josh continued to require intermittent catheterization. I know only too well the problems and perils this young man would face for the rest of his life because of a neurogenic bladder. The urologists were very pessimistic about his chances for not requiring catheterization. They had not seen this occur after a spinal cord injury of this severity. I reminded Josh of the *Asher Yatzar* prayer. Pointing out that I could not imagine a more meaningful scenario for its recitation, I suggested to Josh, who was also a *yeshivah* graduate, that he carefully say the prayer. He did and he memorized the words and would recite them frequently.

“Then the impossible happened. I was there the day Josh no longer required a urinary catheter. It was a milestone of huge proportions. As he recited the ancient *beracha* of *Asher Yatzar*, tears welled in my eyes. You see, Josh is my son.”

רני עקרה לא ילדה ... כי רבים בני שוממה מבני בעולה וכו' (שמי' גד-א)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN

תורת הצבי על הפטרות

In this week’s *Haftorah*, *Yeshaya HaNavi* exclaims, “*Sing barren woman who has not yet borne; burst out into song and jubilate.*” This prophecy relates *Hashem's* comparison of the holy city of *Yerushalayim* to a barren woman devoid of children. However, the irony here is quite apparent and suggestive. How could *Klal Yisroel* ever be expected to rejoice over a desolate *Yerushalayim*?

R’ Moshe Chaim Ephraim of Sedilkov ז”ל (Degel Machane Ephraim) quotes his grandfather, the holy **Baal Shem Tov ז”ל**, who writes that a tremendous lesson in *Tefillah* may be gleaned from *Yeshaya HaNavi's* seemingly contradictory statement.

When a person goes through a difficult period in his life,

he is oftentimes left feeling distant and alone, while thinking that his situation seems so far gone that no amount of prayer or charity can ever save him. Unfortunately, this is quite far from the truth, for one must remember that *Hashem* listens to all *Tefillos* and there is no such a thing as an empty prayer.

Thus, the lesson being imparted by *Yeshaya HaNavi* is that even when a person’s situation is desperate and his frantic *Tefillah* appears to be like those of a barren woman, *Hashem* still says “רני” – sing and rejoice, “שוממה מבני בעולה” – for his desperate and haphazard prayers which are likened to those of a desolate woman, are still considered more precious by *Hashem* than any thought-out and settled prayers – like those of a married person with children.

כי תצא למלחמה-אשה יפת תאר-כי תהיו לאיש שהני נשים-כי יהיה לאיש בן סורר ומורה (בא-כב)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT”L

מחשבת הלב

Rashi explains that the *Torah's* allowance to marry an “אשת יפת תאר” was only in effect by subsequent wars which *Klal Yisroel* waged - *Milchemes Reshus*, which were optional. However, by the initial war of conquering *Eretz Yisroel*, it says “*Lo sichayah kol neshama*” - every gentile had to be killed. Therefore, there was no *heter* of *eishes yifas toar*. **R’ Moshe Feinstein ז”ל** asks: if there is such a pressing need to allow a *yid* to marry her, why not even if she is from the seven nations? He answers that the means would not justify the ends. The seven nations were so perverted and evil that the *Torah* would never allow her to mother Jewish children. Her “*chinuch*” would have terrible ramifications on future generations.

It is interesting to note that **Rashi** explains the juxtaposition of the first 3 segments in the *parsha*. If a person marries an *eishes yifas toar*, he will end up hating her, and will eventually have a *ben sorer umoreh*, a wayward son. All the more so, if it would have been from the seven *umos*. However, if according to **Rashi**, there is a connection between the 3 *parshiyos*, why is there a “ס” separating them? Such a symbol usually indicates that they are not connected and thus there is a separation.

My machshava here is that although sometimes there is a “logical” explanation for a wayward child, e.g. *chinuch* issues, trauma, pain, lack of attention or love (which is **Rashi's** connection), there exists a *parsha* of *ben-sorer umoreh* on its own. As the *posuk* says “*Ki yihyeh l'ish*” - it happened, for no apparent reason. The parents did everything right: gave love, attention, *chinuch*, devotion, *davened*. The *Torah* wrote this painful *parsha* separately so parents should not blame or berate themselves.

Parents should hold up their courageous heads high and continue being there for the child, any child, who needs them to. And the rest of society should never judge another person but rather encourage and *daven* for him. Just as *Chazal* say the *ben-sorer umoreh* never happened, but we read it in order to “*drosh v'kabel schar*”, may we likewise see the *kiyum* of אבות על אבות

משל למה הדבר דומה

לא תחרש בשור ובחמר יחדו ... (בב-)

משל: Traveling from place to place in the olden days was a demanding proposition. The horse drawn wagons would constantly get stuck and movement was constantly impeded.

On one occasion, **R’ Nosson Adler ז”ל** was traveling with his disciple, **R’ Moshe Sofer ז”ל (Chasam Sofer)** on a cold wintery day in a wagon being pulled by two horses. Suddenly, one of the horses began to shake and wobble, and soon after, it tumbled over and fell dead in the snow. Since only one horse remained, the wagon driver decided to walk on foot to the nearest town to procure another horse, as one alone didn’t have enough strength to pull the entire wagon.

While his passengers waited in the cold, the wagon driver left them for a few hours. He later came back with a donkey and began hitching it to the wagon. Upon seeing this, R’

Nosson Adler hastily descended from the passenger side and broke out in a joyful dance, right there in the snow. When his student asked him why he was so happy, he replied that since the driver brought a donkey instead of another horse, he could now fulfill the *mitzvah* of “לא תחרש בשור ובחמר יחדו” - the prohibition of plowing with an ox and a donkey together.

R’ Nosson beamed with joy as he told his younger *talmid*, “Sitting in my home in Frankfurt, I would have never dreamed that I would be so fortunate to fulfill this *mitzvah*!”

משל: When a *Yid* is *zoche* to perform a *mitzvah*, he should be overjoyed that *Hashem* has given him the opportunity. Some *mitzvos* cannot be done by some people (i.e. *mitzvos* pertaining to *Kohanim* only) and thus, when a hard-to-come by *mitzvah* presents itself, one must seize it. Some people do *mitzvos* perfunctorily, while others do them with joy and *simcha*. We must strive to do them like the latter.

כי ה' אליך מתהלך בקרב מחנך ויהי מחנך קדוש ... (בג-נד)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגה יתירה

There is a well-known statement made by *Chazal*: “*There is nothing more beautiful than modesty.*” *Tznius* is an ideal that pertains to every member of *Klal Yisroel*, every segment of our nation. It does not apply solely to women and the way they should be dressed. *Tznius* is a mind-set, which ensures the *kedusha* and spiritual purity of *Am Yisroel*.

The **Gerrer Rebbe** asks a penetrating and insightful question: If there is nothing greater than modesty, doing things in a quiet and unassuming way, then why were the first *Luchos* given on *Har Sinai* with “קולות וברקים” - so much excitement and noise? Perhaps, the חטא העגל could have been avoided had the *Luchos* been given with modesty! Answers the **Sefas Emes, R’ Yehuda Aryeh Leib Alter ז”ל**, by the first *Luchos*, *Klal Yisroel* was למעלה מן הטבע - above nature, heavenly or otherworldly. This led them to an extra urge and enthusiasm for *kedusha*. But although they were “up in the clouds” in their excitement to connect to *Hashem*, in fact, they were here on this earthly world where the forces of evil are forever lurking. And they pulled the Jews down to perform a sin that we are still suffering from today.

When they received the second set of *Luchos*, the people were not on the same level. They had been humbled by sin. This time *Hashem* gave the *Luchos* with *Tznius*, with modesty, without attracting attention to the forces that would pull them down again. However, had the people not expressed their incredible enthusiasm the first time, they never would have received the *Luchos* a second time. It wasn’t because of the fanfare that they LOST out, it was because of their enthusiasm that they WON a second chance! This second chance was done with modesty for *Tznius* is an all-important component of *avodas Hashem*.

One needs to know when to make a lot of noise and one needs to know when to be quiet. Your attitude towards *mitzvos* should be one of ENTHUSIASM, and your performance of *mitzvos* should be with MODESTY! This is true *avodas Hashem*!